

Městský ústav sociálních služeb Klášterec nad Ohří

ČTVRTLETNÍK

4/2018

NÁŠ DOMOV

Časopis pro naše seniory

HEREC MARIO KUBEC
PATRON NAŠEHO
DOMOVA

Herec Mario Kubic - patron našeho Domova

JAK JSTE SE STAL PATRONEM KLÁŠTERECKÉHO DOMOVA PRO SENIORY A CO TO OBNÁŠÍ?

Oslovila mě paní ředitelka. Dozvěděla se, že tady v blízkosti žijeme a stalo se. Uvědomil jsem si, o čem stárí je. O moudrosti, o předávání prožitých zkušeností, které v průběhu svého života lidé nasbírali. Tak jsem si říkal, proč nebýt tváří takového Domova. Musíte něco dát, abyste mohla něco dostat. Nemůžete pořád jenom brát. Takže mně to nepřipadalo vůbec zvláštní, a když jsem byl osloven, tak jsem o tom vůbec nepřemýšlel, že by to mělo být jinak.

PATRON ZNAMENÁ OCHRÁNCE, MÁTE V SOBĚ OCHRANITELSKÉ SKLONY? NAPŘÍKLAD OCHRAŇOVAT SLABÉ, PŘÍRODU, PRAVDU A PODOBNĚ?

Samozřejmě, protože to je moje cesta. Já jsem vyrůstal na Vinetouovi. Dneska jsou jiní hrdinové, někdo se tomu možná zasměje, ale já jsem ta generace, kdy ten Vinetou k nám tím ochranným tónem promlouval. A co to bylo za hrdinu? Byla to sice smyšlená postava, Karel Máj v Americe v životě nebyl, ale napsal příběh o "člověku". O živé lidské bytosti, která ctí pravdu a čestnost. Chránil slabší a poctivé a tak dále. Měl pevný základ v morálce. A co já jsem mohl jiného dělat, pokud jsem si tohle všechno uvědomoval? I když se mi v životě někdy nepovedlo jednat jako on, tak jsem se o to alespoň snažil. A jak ten vesmír píše

naše příběhy, připomenul mi tohoto hrdinu tím, že mě osud dovedl až do westernového městečka. Tři roky jsem tam hrál a jezdil na koni jako Vinetou.

TO JE PŘÍMO OSUDOVÉ?

A geniálně vymyšleno, kruh se spojil. A to mně tenkrát bylo asi deset let, když jsem nasával tohohle hrdinu. Podpořilo mě to v nějakém tom ochranném duchu a určitě je to moje cesta. A tak se třeba snažím i v Klášterecké Jeseni trochu pomoci malé vesničce, aby se vzkřísila a začala jinak myslet a aby na ní bylo i jinak nahlíženo. Díky tomu, že člověk něco dokázal a jeho obličej vešel do podvědomí jiných.

VÍM, ŽE JSTE POSKYTOVAL MNOHO ROZHOVORŮ, ALE I PŘESTO, ŘEKL BYSTE NAŠIM ČTENÁŘŮM, JAK TO VŠECHNO S TÍM VAŠÍM HERECTVÍM ZAČALO?

Zase se musím smát. Vesmír to píše..., to je na román. Já mám vystudovanou potravinářskou průmyslovku, herectví mi bylo cizí. A co se ve čtvrtáku stalo? Zamíloval jsem se do jedné slečny, která chodila k paní Jiřině Steimarové, což je maminka Jirky Kodeta a Evelíny Steimarové. Chodila do Lidové školy umění, a protože já jsem chtěl být s ní, tak jsem chodil k té paní Steimarové také. Kde ta holka skončila, to vůbec nevím, ale paní Jiřina Steimarová ve mně objevila herecký talent a natolik mě ovlivnila, že po roce příprav jsem šel ke

zkouškám na DAMU. A tak jsem se dostal k herectví. Takže vlastně přes lásku.

NĚCO MÁLO O SVÉ RODINĚ NÁM PROZRADÍTE?

Jsem nejšťastnější člověk na světě. Mám zdravou, krásnou, spokojenou rodinu. Mám tři děti. Dva kluky a jednu holku. Rozárka mě má obtočeného kolem prstu, tátové mají na ty holky slabost. Oba kluci už mají nějaké ty herecké zkušenosti a zahráli si na jevišti. Děti neztrácejí ani kontakt s okolím v podobě setkávání se s vrstevníky v různých zájmových činnostech. Pokud sami chtějí. Ale nepřetěžujeme je, z toho jsou pak závislosti, pak ta děcka chodí do heren, začnou brát drogy, kouřit, pít, protože najednou nemají co dělat. Od mala jsou tak naučení, ten vlak jede, jede, nikde se nezastaví a nikdy třeba nedostanou příležitost k tomu, že mohou jenom sedět, koukat a přemýšlet si. O sobě, o tom, co dělají, proč a jak žijí. To naše děti tu možnost mají. I to přece patří k životu. Na chvíli se zastavit a srovnat životní priority. A to je právě to, když se přestěhujete do menšího města nebo vesničky, jako my do Klášterecké Jeseně, tak se ten rytmus života velice zbrzdí a vy máte čas přemýšlet sama nad sebou a uvědomit si, co je pro vás důležité. Na tyto důležité chvíle v tlaku a rychlosti technokratického světa nemáte prostor.

KDYŽ V ŽIVOTĚ NARAZÍTE NA ČLOVĚKA, KTERÝ SE K VÁM ZACHOVÁ TAK, ŽE BYSTE TO SETKÁNÍ MOHL LIDOVĚ OZNAČIT "za srážku s blbcem", JAK TO ŘEŠÍTE?

To je škola života. Hlavně je dobré se ptát, proč mi tenhle člověk vstoupil do cesty a nastavuje mi "zrcadlo". Proč mě to štve. To je vlastně váš problém, ne jeho. On je tam, kde je. Zloděj, když vám něco ukradne, nepřemýšlí, že dělá něco špatně. On to dělá s tím nejlepším předsevzetím. Pro svou osobu dělá, co může, jemu to nedochází, a když si to takhle rozeberete, tak ho musíte pochopit. Je to špatně, pochopitelně, ale je to tak a Vám se to děje z nějakého konkrétního důvodu. Třeba lpíte na majetku, penězích, na hmotných věcech a něco mnohem cennějšího a hlubšího Vám díky tomu uniká. Když to pochopíte, problém vyprchá. Nic není náhoda!

TO JE ALE OBROVSKÉ UMĚNÍ, PODÍVAT SE NA TO I Z TĚ DRUHÉ STRANY, ŽE?

Je to velké umění, ale bez toho se nehnete dál. Toto téma by mělo být jeden z hlavních předmětů už na základní škole. A další rovina je ještě ta, když vám nastavují zrcadlo lidi, kteří jsou vám

hodně blízcí. Když potkáte někoho cizího, můžete svou lekci propásnout, ale když řešíte problém s rodinou, s blízkými známými, tak tam taková lekce bolí nejvíc. V přírodě máme čas si o tomhle všem popřemýšlet a to v městském shonu dost dobře nejde. Nemáte čas se zastavit a říci si: „Počkej, proč já se s ním vlastně hádám, co mě to vytáčí, jak to vlastně je“. Jaký je jeho příběh. My neznáme příběhy druhých lidí a soudíme

je. Natvrdo je soudíme podle toho, co o nich čteme z jejich povrchu. Ale už nevíme, co bylo příčinou k jejich chování. Můžu přemýšlet nad tím, proč jsem toho člověka potkal, proč mi něco provedl. To znamená, že já mám ještě něco k pořešení v téhle záležitosti, že mi zrovna tohle vadí? Jakmile si tohle uvědomíte a začnete s tím žít, tak se vám nemůže nic stát. Nemůže. Vesmír vám to přihraje jenom proto, že nemáte ten úkol ještě splněný, že vám to vadí a předkládá Vám nepříjemné situace, aby Vám dal šanci si je v sobě pořešit. Jakmile najdete správné řešení, problém zmizí. Už se nevrátí.

VEDETE TYHLE POLEMIKY I S DĚTMI?

Jo. Mají hodně otázek. Snažím se pravdivě odpovídat. A když odpověď nemám, tak to přiznám. Děláme takzvané rodinné porady. A děláme je hodně často, třeba i kvůli tomu, jak bude probíhat víkend. Ten chce jít ven, ten zas něco jiného, ale tvoříme naše společné hnízdo, tak bychom k tomu měli upravit i náš volný čas. A to je na diskusi, protože je nás pět, chováme zvířata, pěstujeme zeleninu. Samozřejmě, že i naše děti umí dát najevo, že je nějaká činnost nebaví, já nevychovávám děti jinak, jen jim říkám pravdu do očí. Jistěže jsou někdy otrávení, že mají povinnosti, ale na druhou stranu chápou, že to k životu prostě patří. Že to nemůžou prostě od toho života oddělit a někdo jiný to za ně vyřeší. Druhý den jdou a chtějí mít čistý hrnek, tak si ho prostě musí umýt. Když si chceme zatopit, musíme sehnat dřevo, naštipat ho, udělat třísky, to nemůže dělat jenom jeden člověk. Takže si to musíme rozdělit. I panelák jsme zažili, ale

odešli jsme. Naše děti záhy pochopily, že jsou tady věci, které jsou potřeba, abychom si udrželi určitou svobodu a svoboda je zodpovědnost. Snažíme se vzít život do svých rukou. Vystoupili jsme z toho falešného pocitu blahobytu, který zastínil naše přirozené chování a odváděl naši pozornost od naplňující hojnosti. Od toho hřejivého pocitu u srdce. A ono to zaplat Pánbůh, jde a to se nám povedlo. Znova se vlastně člověk učí sám rozhodovat, nikdo nás do ničeho netlačí, televizi už deset let nemáme, vyhodili jsme jí. Protože jsme řekli: „Dost!“ Ty všechny negativní informace, které přináší. Svět není jen o vraždách a bourání. Nemůžeme žít šťastně jen proto, že se na konci televizních zpráv narodí nějaké zvířátko v zoologické. Život je ještě o něčem jiném, než jen o katastrofách.

JAK MOC JSOU VAŠE DĚTI SVOBODNÉ, HLÍDÁTE JE?

Na vesnici je rodič klidnější. Děti tam mají kamarády a rodiče se navzájem informují. Soused na nás volá, viděl jsem je tam a tam. Míra obezřetnosti je samozřejmě potřeba, s kým může dítě mluvit, kdo je cizí. Tam se to hned pozná. Samozřejmě, že až vyrostou a rozhodnou se jít do velkého města třeba studovat, tak jim nikdo nebrání a budou na to připraveni. A člověk, kterého neláká město, tak do něho prostě nepůjde. Nebo tam odejde, protože ho tam něco láká a záhy zjistí, že to není ono a vrátí se. Možností je víc. Je to na svobodné volbě.

CO VAŠE DĚTI A NOVÉ TECHNOLOGIE?

Snažíme se jim vysvětlit, že se velice jednoduše mohou stát otroky mobilů a

počítačů. Že přímý dialog s kamarády nenahradí žádná odeslaná zpráva prostřednictvím mobilu nebo počítače. V současné době všeobecně chybí osobní komunikace mezi lidmi.

KLÁŠTERECKÁ JESEŇ JE KRÁSNÁ VESNIČKA ASI 3 KM OD KLÁŠTERCE NAD OHŘÍ, JAK JSTE SE TAM VŮBEC OCITL?

Důležitá je stejná rodinná vize. Dlouho jsme hledali všude možně. Pak to po letech hledání přišlo. Jako by to místo čekalo na nás. Pokud změníte svojí cestu života a s tím i prostředí, tak potkáváte lidi, kteří žijí podobný styl života. Jste naladěni na stejnou strunu. Původní kamarádi tak nějak vyprchají a ti, co jsou na vaší vlně, se k vám dostanou. To jde samo.

CO NA TO VŠECHNO VAŠE MANŽELKA? KDO BYL TÍM INICIÁTOREM TÉ RADIKÁLNÍ ZMĚNY ŽIVOTNÍHO STYLU?

Nám oběma velké město nikdy nic neříkalo. Jezdili jsme hodně do přírody, když se narodila děcka, tak jsme jezdili ještě víc a táhlo nás to pryč z města. To byl základ. Táhlo nás to oba do stejných míst, do přírody. Že bych byl tahoun já, bych neřekl. Kdyby ten druhý nechtěl, tak ho stejně nikam neutáhnete. Musí chtít vždycky oba. Bylo to tak padesát na padesát. Fakt je ten, že já jsem ten, kdo se tak trochu vznáší, má ty bláznivé nápady a manželka je zase taková, že mě vrací na Zem. Ale ta společná vize musí být stejná. Od všech členů rodiny. Potkali se lidi, co měli stejný cíl a prostě ho uskutečnili.

KDYŽ ZMÍNÍM VAŠE ANGAŽMÁ V NÁRODNÍM DIVADLE, CO SE VÁM VYBAVÍ?

Krásná zkušenost. Nadšení i zklamání a neuvěřitelná škola života. Protože jsem stál na jevišti s panem Kemrem, s panem Brabcem, s Jirkou Kodetem, s Lojzou Švehlíkem, se Somrem,... atd. Prostě paráda. A od nich se bylo co učit. Zkušenost velká, vidět do kuchyně všem těm hereckým osobnostem, to bylo prostě úžasné. Byl jsem tam dva roky, a co bylo nejtěžší? Ty vztahy. To bylo po revoluci, všechno se tak nějak změnilo, ale v lidech ten strach stále zůstával a pořád nevěděli, co bude, a někteří lidé jeli ve starých kolejích. To bratříčkování a protekce, to jsem těžce nesl. Neměl jsem na to žaludek. Když nerozhoduje talent, ale s kým chodíte na pivo....., proto jsem odešel.

VÍM O VÁS, ŽE JSTE SE TAKÉ VĚNOVAL DABINGU, COŽ JE DOST NÁROČNÁ DISCIPLÍNA, CO JE NA DABINGU NEJTĚŽŠÍ?

Každý herec dabing nedělá. Já jsem to dělal, ale říkám otevřeně, že jsem to dělal spíše špatně než dobře. Ale bavilo mě to. Nejtěžší je samozřejmě trefit se cizímu herci do pusy a ještě tam vložit emoci, která se projeví jenom v hlase a také, abyste mu to nezkazili. Nebo naopak, když sem po revoluci přišly "béčkové" filmy, tak tomu musíte pomoci. Což český dabing byl a je na vysoké úrovni.

ZAŽIL JSTE NA DIVADLE I ZKLAMÁNÍ ZE STRANY DIVÁKŮ, KTERÍ TO DÁVALI NAJEVO?

Zažil, samozřejmě. Pak hledáte, v čem je zakopaný pes, proč se to stalo, a analyzujete další kroky, aby se neopakovaly chyby. Je to jako v životě.

ČEMU SE VĚNUJETE DNES, KDE JE VAŠE ANGAŽMÁ?

Angažmá je svazující, já jsem teď na volné noze. Je to snaha sáhnout po svobodnějším rozhodování. Jezdím s představeními po republice, tam kam si vás pozvou.

KAM BYSTE NÁS TEDY V SOUČASNOSTI POZVAL, CO PŘIPRAVUJETE?

Teď jezdíme s Gabrielou Filippi a jejím „Léčivým divadlem“. Krásná hra, kterou napsala podle skutečných událostí. Nazývá se „Anastasia“. Je o ženě z tajgy, která potkala ruského podnikatele, a on o tomto neobyčejném setkání napsal několik knih. Je to nádherný kontrast mezi životními názory podnikatele, který dělá byznys a přírodní jemné „víly“, která to všechno vidí z úplně jiného pohledu. No a s tím jezdíme, je to úžasné představení. Je to hra o dvou lidech s novým pohledem na všední věci. Vlastně ani ne tak nový pohled, jako že je to o tom návratu k té přírodě.

KDYŽ PROJDEME VAŠÍ FILMOTÉKU, KTERÁ ROLE VE VÁS ZANECHALA NEJVĚTŠÍ OTISK?

Vzpomínka, na kterou nelze zapomenout? Žádnou bych asi neupřednostňoval, ale fakt je ten, že v seriálu „Chlapci a chlapi“, jsem byl na správném místě ve správný čas. Byla to vlastně první práce před kamerou.

JAK TU ROLI VNÍMÁTE DNES A JAK JSTE JI VNÍMAL TEHDY?

Je to pořád stejné, všechny seriály jsou poplatné době. Byl to první seriál, kde bylo přiznáno, že je na vojně běžná šikana, která byla do té doby tabu. Navíc jsem tam měl roli rebela, který chce emigrovat na západ. Asi bych se rozhodoval, kdybych měl dostat jinou roli. Tahle role se mi líbila.

SETKAL JSTE SE S MNOHA ZAJÍMAVÝMI OSOBNOSTMI, NA KOHO NEJRADĚJI VZPOMÍNÁTE?

To byla ta paní Steimarová, jak už jsem zmínil, která ve mně objevila herecký talent. Tím mě nasměrovala k činnosti, která mě baví až dodnes. Musí být smutné, když děláte něco, co vás nebaví, ne?

A RADA NA SPOKOJENÝ ŽIVOT, MÁTE PRO NÁS NĚJAKOU?

To je to, o čem tady celou dobu mluvíme. Aby se všechny věci z té hlavy dostaly do srdce, aby se srdce stalo mozkem vašeho rozhodování, to je celé. Jak jednoduché.

VAŠE PLÁNY V OSOBNÍM NEBO PROFESNÍM ŽIVOTĚ, JSOU NĚJAKÉ NEBO VŮBEC NEPLÁNUJETE?

Chceš-li Boha rozesmát, řekni mu o svých plánech. Chtěl bych spoustu věcí, ale chtít můžete celý život. Jde o to zvednout zadek a udělat změnu, dokud je čas. Nesmí to být o tom stěžování si a házení viny na druhé. Důležitá je ta cesta, jakými kroky k vašemu cíli kráčíte.

Děkujeme Vám za příjemný rozhovor.

KLÁŠTEREC NAD OHŘÍ A JEHO OKOLÍ 4. díl

Právo várečné měšťanstvo

Výroba a výčep piva byly jedním z nejvýnosnějších odvětví městského hospodářství. Venkovské krčmy i hospody musely zpravidla odebírat pivo z města, v jehož okruhu tržní míle se nacházely, později také z pivovaru příslušného panství, nebo toho, který jim vrchnost určila. Šlechta a duchovní směli vařit pivo pouze pro svou potřebu s výslovným zákazem jeho veřejného prodeje. Šlechta však již koncem 15. století toto nařízení porušovala, prodávala své pivo ve vsích svých panství, což vedlo ke sporům. Určitá privilegia nakonec ustanovil král Vladislav.

(Na obrázku Thunský pivovar). Ze žaloby Kadaňských z roku 1493 víme, že se v Klášterci v té době již vařilo pivo v pivovaru, který městečku přenechal za značné dávky jeho pán Felix Opl z Fictumu. Je to tedy nejstarší doklad o výrobě v Klášterci vůbec. Počet právo várečných měšťanů se pohyboval kolem 45. Panský pivovar byl postaven u zámku, na jižní straně směrem k Ohři. Byl to prkenný a nevzhledný barák s varným zařízením, v sousedství stála kůlna, kde se

skladovala smola pro pivovarské bednáře. K ukládání pivních sudů byly na zámku přizpůsobeny sklepy. Za udělení privilegia se právo váreční měšťané museli zavázat zvláštním reversem, že nejdříve vyčepují 18 várek panského piva, než začnou vařit pivo vlastní a peníze odevzdají panství. V roce 1680 za to, že se Klášterečtí nezúčastnili selské rebelie jim byl kontingent (pevný počet) snížen z 18 na 15 várek. Po požáru v roce 1859 začali někteří právo váreční měšťané z nouze prodávat své podíly na várečném právu. Takto je začal skupovat i hrabě Thun. Od roku 1884 se již v měšťanském pivovaru nikdy pivo nevařilo a budova byla využita jako obydlí pro zámeckého zahradníka. K pivu patří také hospody a těch měl Klášterec zřejmě dost, jak naznačují policejní záznamy. Se stavbou nové střelnice (dnešní „Peřeje“) vznikl hostinec „U střelnice“.

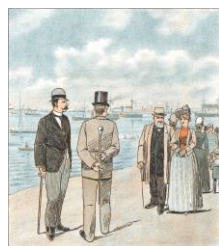
Oharský mlýn

Mlýny stávaly prakticky v každé vsi. V Klášterci byl jeden mlýn nazývaný Oharský, který stál u Ohře pod zámkem. V dubnu 1874 mlýn vyhořel a již nebyl obnoven.

Obchod

Základem obchodu v minulosti byly trhy. V 15. století se v Klášterci konaly každou středu.

Samozřejmě, že v ostatních dnech obchodníci a cechovní mistři rovněž prodávali své zboží ve svých krámcích, kvelbech nebo přímo v dílnách. Teprve roku 1666 získal Klášterec královské svolení ke konání výročních trhů a to hned tři ročně. V té době se městečko Klášterec ještě úplně nevzpamatovalo ze škod, způsobených třicetiletou válkou. Trhy trvaly 8 dní po sobě. Cizí obchodníci byli omezováni co do počtu možných prodaných kusů, pokud prodali nad povolené množství, hrozila jim pokuta. Postupně byly trhy rozšířeny i o trhy dobytčí. Za první světové války se trhy nekonaly, byly obnoveny až kolem roku 1920. Rozšířily se o trhy prasečí a koňské. Po druhé světové válce tradice výročních trhů zanikla.

Výbor obyvatel Domova pro seniory

Abychom lépe porozuměli potřebám a přáním našich klientů, je v Domově pro seniory stanoven **Výbor obyvatel** (dále jen „Výbor“).

Výbor obyvatel se schází s ředitelkou Domova pro seniory pravidelně 1x za 3 měsíce nebo nárazově dle potřeb a podnětů od klientů.

Výbor obyvatel se skládá z osmi členů a jednoho předsedy, kteří jsou tzv. zástupci klientů z jednotlivých pater Domova:

Předseda Kašparová Marie

Členové Brabec Emil
 Bublíková Marta
 Dvořák Vladimír
 Hatašová Marta
 Pešatová Květoslava
 Šebková Růžena
 Voříšková Alena
 Zuthová Ruth

Výbor se zejména podílí na řešení problematiky související s pobytem v Domově, dále navrhuje změny nebo organizování zájmové činnosti a také podává návrhy na zlepšení života svých spolubydlících. Na schůzkách Výboru jsou také členové seznámeni s ekonomickou situací Domova pro seniory.

Stravovací komise

Klientům našeho Domova je umožněno podílet se na tvorbě jídelníčku prostřednictvím **Stravovací komise**. Stravovací komise v Domově pro seniory se zaměřuje především na vhodnost a kvalitu stravy pro klienty a na úroveň stravování.

Tato stravovací komise se schází 1x za dva měsíce v jídelně Domova, kam může přijít kterýkoli klient a zde vyjádřit veškerá svá přání, která se týkají stravy v Domově. Stravovací komise se vždy účastní provozář stravovacího úseku, skladník a denní sestra, kteří provádějí z jednání zápis.

Navržené změny se aplikují následující měsíc a konečné schvalování jídelníčku provádí provozář stravovacího úseku, který je zároveň nutričním terapeutem.

Stravovací komise bere také ohled na zápisy v knize námětů a připomínek, která je volně přístupná v jídelně Domova.

DOMÁCÍ UNIVERZITA TŘETÍHO VĚKU SMÍŘENÍ S NEVYHNUTELNÝM

(Citace z knihy Dalea Carnegieho „JAK SE ZBAVIT STAROSTÍ A ZAČÍT ŽÍT“)

Je až s podivem, jak rychle se dokážeme smířit skoro s každou situací, pokud se jí musíme přizpůsobit. Jak tak procházíme desetiletími našeho života, setkáváme se spoustou nepříjemných situací, které prostě jsou. Buďto je přijmeme jako nevyhnutelné a přizpůsobíme se jim, nebo si zničíme život tím, že se jim budeme stavět a nakonec se nervově zhroutneme. Dokud existuje naděje, že můžeme situaci zachránit, bojujeme!!! Avšak jakmile nám selský rozum říká, že stojíme proti něčemu, co už takové je a jiné už být nemůže – pak ve jménu duševního zdraví, „nepošilhávejme a nevolejme po něčem, co není.“ Sarah Bernhardtová, „božská Sarah“, je vynikajícím příkladem ženy, která se uměla smířit s nevyhnutelným. Půl století kralovala divadelním scénám čtyř světadílů, byla ve své době nejmilovanější herečkou na světě. Když jí bylo jednadsmesát a přišla na mizinu, její lékař, jí oznámil, že jí bude muset amputovat nohu. Při plavbě přes Atlantik totiž upadla za bouře na palubě a těžce se poranila. Zanítila se jí žíla, noha jí začala sesychat. Bolest byla tak strašná, že lékař neviděl jiné řešení, než nohu amputovat. Skoro se bál náladové a popudlivé „božské Sarah“ oznámit, co je třeba. Připravil se na to, že svou zprávou vyvolá hysterický záchvat. Sarah se na něj chvíli dívala a pak klidně pronesla: „Když to musí být, tak to musí být.“ Byl to osud. Když ji odváželi na operační sál, její syn stál opodál a plakal. Zvesela mu zamávala a zavolala na něj: „Nechod' pryč. Za chvíli jsem zpátky.“ Cestou na sál začala přednášet scénu z jedné ze svých her. Někdo se jí zeptal, jestli to dělá proto, aby si dodala odvahy, a ona mu odpověděla: „Ne, abych dodala odvahu doktorům a sestrám. Bude to pro ně pořádná zátěž.“ Když se po operaci zotavila, objížděla Sarah Bernhardtová dál celý svět a okouzlovala obecenstvo ještě plných sedm let.

Před několika lety jsem se setkal s mužem, který v jedné z kancelářských budov v centru New Yorku obsluhoval nákladní výtah. Všiml jsem si, že přišel o levou ruku v zápěstí, a zeptal jsem se ho, jestli mu to nevadí. Odpověděl mi: „Kdepak, sotva si na to někdy vzpomenu. Nejsem ženatý, takže jediná příležitost, kdy si to uvědomuji je, když musím navlíct jehlu.“

Je samozřejmé, že jenom samotná situace nás nemůže ani obšťastnit, ani rozesmutnit. Naše city určuje to, jak na danou situaci reagujeme. Ježíš tvrdil, že království nebeské je ve vás. A tamtéž leží i království pekelné.

Zesnulý Booth Tarkington (americký spisovatel) vždycky tvrdil: „Dokázal bych se smířit se vším, co mi přinese život, kromě jedné věci: slepoty. Něco takového bych prostě nesnesl.“

Pak jednoho dne, když už mu bylo po šedesátce, se Tarkington podíval na koberec: barvy byly rozmazané, nemohl rozeznat vzorek. Šel k lékaři a dozvěděl se tvrdou pravdu: ztrácel zrak. Jedno oko už bylo skoro slepé a druhé ho mělo zanedlouho následovat. To, čeho se obával nejvíc, se stalo skutečností. Jakkpak asi reagoval? Řekl si snad: „Tak a je to! Tímhle jsem skončil?“ Kdepak – Vadily mu plovoucí flíčky, které se mu míhaly před očima, když mu zorným polem přeplula větší skvrna, říkával: „No ne - dědeček! Už je tu zase! To bych rád věděl, kam má namířeno, když máme tak krásný den!“ Jak by mohl osud někdy srazit na kolena takového ducha? Tarkington prohlásil: „Zjistil jsem, že se ztrátou zraku se umím smířit stejně, jako se kdekdo dokáže smířit s čímkoli jiným. I kdybych ztratil všech pět smyslů, vím, že bych mohl žít dál jen sám ve své duši. Protože právě duší vidíme a duší žijeme, ať už si to uvědomujeme nebo ne.“

Přečetl jsem skoro každou knihu nebo článek, které se třeba jen nepřímo zabývaly odstraňováním starostí a chcete vědět, jakou nejlepší radu proti starostem jsem ve všech těch haldách papíru našel? Tady je – čtyřadvacet slov, která bychom si měli nalepit na zrcadla v koupelně. Tuto nedocenitelnou modlitbu napsal dr. Reinhold Niebuhr.

**BOŽE, DEJ MI VYROVNANOST,
ABYCH SE SMÍŘIL S VĚCMÍ, KTERÉ NEZMĚNÍM,
ODVAHU ZMĚNIT VĚCI, KTERÉ ZMĚNIT JDOU,
A MOUDROST, ABYCH JE OD SEBE ROZEZNAL.**

AKTIVNÍ STÁŘÍ JE NAŠÍM CÍLEM

připravujeme pro Vás

LEDEN

- KINO EGERIE
- OSLAVA NAROZENIN KLIENTŮ

ÚNOR

- MASOPUST
- PRŮVOD MASEK MATEŘSKÝCH ŠKOL
- PLES SENIORŮ
- OSLAVA NAROZENIN KLIENTŮ
- VYSTOUPENÍ ŽÁKŮ ZÁKLADNÍ UMĚLECKÉ ŠKOLY

BŘEZEN

- MDŽ OSLAVA
- JOSEFOVSKÁ ZÁBAVA
- NÁKUPY V GLOBUSU
- OSLAVA NAROZENIN KLIENTŮ

Kritizovat - to znamená usvědčit autora, že to nedělá tak, jak bych to dělal já,
kdybych to uměl.“

Karel Čapek

Vydává: Městský ústav sociálních služeb Klášterec nad Ohří, Lípová 545

Schvaluje: Ing. Mgr. Miroslava Lizáková, ředitelka MÚSS

Korektura: Bc. Jana Praková, DiS., manažer kvality

Zpracovala: Ivona Koudelková, pracovník v soc. službách ve volnočasovém úseku

E-mail: mussklno.ergo@seznam.cz

Web.: www.mussklasterec.cz

Facebook: mussklasterec

POUŽITÁ LITERATURA

KLÁŠTEREC NAD OHŘÍ – přehled dějin města a okolí, Z.Vachata (1997),
Wikipedie – internetová encyklopedie, Dale Carnegie – Jak se zbavit starostí a začít žít, Google a Seznam obrázky.

